

Vágyjuk, kérjük Urunktól a hitet!

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, advent második vasárnapjára az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk a Lukács szerinti evangélium 13. fejezetének a 6. versétől a 9. verséig a következőképpen:

Azután ezt a példázatot mondta: Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki!

Urunk! A mi életünk a porhoz tapad.
Eleveníts meg bennünket a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hol tart a mi mostani adventünk a fügefafa történetében? Gyümölcstelenek vagyunk? Már hosszabb ideje? Vagy érezzük azt, hogy Jézus Urunk körülás és gondoz minket? Esetleg: – ezektől gyümölcsöt hozóvá váltunk? Az advent nemcsak örömteli várakozás, hanem a múltam, az évem áttekintésére és a változásra hívó, erős szó is.

Tudjuk mindannyian, hogy a fügefafa története egy példázat. A szereplők, a szőlőtulajdonos, a szőlőműves (*azaz a vincellér*), a szőlőskert, a fügefafa, a gyümölcs és még a trágya is, mindmind szimbolikusak. Voltak írásmagyarázók, akik mindezt történetileg értelmezték. A szőlőskert: Izráel, a fügefafa: Jeruzsálem – mondták. Az egész történet pedig arról szól, hogy Jeruzsálem Jézus három évi működése után a negyedik évben hogyan utasította el, és feszítette keresztre Jézust. Közvetve a történet arról is szól – mondták –, hogy Jeruzsálem negyven évvel későbbi lerombolásának a sorsát Jézus előre látta. Ezért fakadt sírva a városhoz érve ezt mondva: "Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik falaid között laknak, és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét." Nagy hiba azonban az, ha elakadunk ennél a történeti értelmezésnél, és nem vesszük észre, hogy a fügefafa története *rólunk magunkról* szól. *Tőlünk* kérdezi meg ezzel a történettel Jézus, hogy *felismerjük-e a meglátogatásunk idejét?*

Ha átérezzük, hogy a fügefafa története rólunk szól, akkor rádöbbenünk arra, hogy a sorsunk azon dől el, hogy terem-e rajtunk gyümölcs? Égetően fontossá válik tehát annak a megértése, hogy mi is a gyümölcs a mi saját életünkben? A siker, a gól lenne a gyümölcs? Igaza lenne annak, aki 2008-ban a magyar labdarúgás helyzetét hasonlította a terméketlen fügefához? A jócselekedet lenne a gyümölcs? Ma nem fogok kiabálni a haragosommal – *mert hát siket szegény, és a maszkomtól amúgy sem hallaná a hangomat...* – ez lenne a gyümölcs?

Reményik Sándor így ír arról, hogy mi a gyümölcs:

Állok, fügefa, gyümölcstelenül,
De gyümölcstelenségem férge rág.
Teremts bennem hitet,
Teremtője a világnak!
Tedd, hogy lerogyjak eszméletlenül
S új eszmélettel virradjak fel reggel –
Le ne peregjen rólam harmatod,
S bár egy rögöt mozdítsak meg hitemmel!

Kedves Testvéreim! A mi *egyetlen*, igazi gyümölcsünk a *hit*. A *hit*, amelyet Isten ad nekünk, a *hit*, amely Jézushoz vezérel bennünket, és a *hit*, amelyből testvéri, hívő közösség fakad – ez az *igazi* gyümölcs. Nem helyettesíti a hitet semmi: sem kegyesség, sem múlt, sem jótett. Az összes többi gyümölcs a hitből már mind következik. Jézus Krisztus Urunk így foglalja mindezt össze az igazi szőlőtő példázatában: Aki énbennem marad és én őbenne, *az terem sok gyümölcsöt*. Ne csapjuk be magunkat azzal, hogy "*Ó, hát én már kiskorom óta hitben élek*". A hit nem olyan, mint egy ruha. Megkaptuk, és utána a miénk. Még mutogathatjuk is... A hit mindig mozgásban van. Ha a hit nem nő – akkor bizony csökken. Vágyjuk, kérjük Urunktól a növekvő hitet!

Ha a gyümölcs lényege a számunkra nem a hit, akkor igen könnyen tévútra kerülhetünk. A környezetünk tele van álgyümölcssel, konzum-gyümölcssel. Ezekben nincs hit. Sőt: éppenhogy eltávolítanak a hittől, mert lefoglalnak bennünket. Talán inkább úgy mondhatnám, hogy: elfoglalnak bennünket. Milyen a konzum-gyümölcs? Csillog – de belül üres. Tetszetős – de nem táplál. A miénk – de nem feleml, hanem a porba sújt. Holnap lesz Mikulás. Hadd hozzam ezt a népszokásunkat példaként. Mikor lesz a Mikulás konzum-gyümölcs? Ha a csoki csak a zabálás tárgya lesz. Ha mikulási ajándék csak szeretet-pótlék lesz. Ha arról szól a Mikulás, hogy ki kapott többet, ki kapott nagyobbat, kinek van trendi Mikulása... A sor hosszan folytatható... Végtelenül sok módot tudunk mi, emberek kitalálni arra, kedves testvéreim, amikor a konzum-gyümölcsöket hisszük és hirdetjük gyümölcsnek. Lehet másmilyen is a Mikulás! Amikor a bennünk élő hit szeretetet terem. Node: a mikulás ugyanaz! No igen... De nem a mikulás a lényeg! Az csak ürügy, alkalom. Alkalom arra, hogy kimutassuk a szeretetet. Alkalom arra, hogy megtanítsuk a gyermekeinknek, hogy ne ragaszkodjanak foggal-körömmel ahhoz, amit kaptak, hanem osszák meg másokkal – akiknek kevesebb jutott. Alkalom arra, hogy kölcsönössé váljon az örömhözás, és az akár már a kicsit felnőttebb gyermek is töprengjen azon, hogy milyen rajzzal, verssel is lepje meg a szüleit és a testvéreit a Mikulás alkalmával... A sor megint hosszan folytatható. Kedves Testvéreim! Nagyon jó hírem van. A Szentlélek, a bennünk élő hit kreativitása *sokkalta nagyobb* a jóság új és új módjainak, az igazi gyümölcsöknek a megmutatásában, mint a hit nélküli ember kreativitása a konzumgyümölcsök és az álgyümölcsök kitalálásában.

Életünk igazi gyümölcssei hosszabb távon is értelmezhetőek. Akkor, amikor már sok-sok Mikulás és sok-sok advent egymásra rakódott az életünkben. Milyen nyomokat hagytunk magunk után? Megbántott, megkeseredett, szeretetre képtelen embereket? Vagy a bennünk élő hit, a bennünk élő Krisztus alázatának, irgalmának és szeretetének a nyomait? A Bírák könyvében Jótám fabulája szól a fügefáról. A fák arra kérték a fügefát, hogy legyen a királyuk. A fügefa így válaszolt: talán elvesztettem édességemet és pompás gyümölcsömet, hogy merjek hajladozni a fák fölött? Bizony: a gyümölcstelen fa magasra tör. A gyümölcsöt érlelő fa pedig alázattal meghajtja a fejét. Melyikek vagyunk mi magunk, kedves testvéreim? A magasra törők, vagy az alázattal meghajlók?

A hit nélküli ember feléli, kipusztítja a környezetét is. A bántás, az ítélkezés, a rágalom sokkal gyorsabban terjed az ismeretségi körünkben, mint a dicséret, vagy a szeretetteljes szavak. Nézzünk saját magunkba! Örömet terjesztünk mi a saját környezetünkben, vagy bántást? Az örömet terjesztő ember környezete gyümölcsbe borul. A szeretet szavai és tettei szeretetet szülnék. A mosolyból mosoly lesz. Milyen volt a mostani hétvégénk eddig? Adtunk-e erre már esélyt?

Életünk igazi gyümölcsei a közösségeinkben is értelmezhetőek. Reformált lett-e a mi egyházunk? Több gyümölcsöt terem-e? Megmozdít-e Isten igéje valamit bennünk – vagy csak leperereg rólunk? Részt veszünk-e a szolgálatokban – vagy ráhagyjuk őket másokra? Átéljük-e az úrvacsora Krisztus-tapasztalatát, vagy még akkor sem járulunk Isten asztalához, amikor tehetnénk?

1955. december 31-én a mai igeszakaszunk volt egyházunk óév esti igéje. Az alkalmat előkészítő lelkészi munkaközösség ezzel a három mondattal zárta az igehirdetést: "*Érdemes volt-e a saját helyünket nekünk adni? Isten formál bennünket, hogy alkalmasabb eszközei lehessünk. Adja Isten, hogy egy esztendő múlva ezért hálát adhassunk neki!*" Gondoljunk ebbe most bele! Az 1955-ös év vége volt akkor. Egy év múlva: 1956. december 31-e, az 56-os forradalom utáni év utolsó napja volt... Döbbenjünk rá azokra a példákra, amelyeket önvizsgálatból és gyümölcstermésből a saját történelmünk ad nekünk. Vágyjuk, kérjük Urunktól a növekvő hitet!

Hosszasan időztem a gyümölcs kérdésénél. Tartsuk meg mindennek a lényegét: A mi *egyetlen*, igazi gyümölcsünk a *hit*. Ezen dől el a sorsunk az életünkben.

Hogyan higgyünk? Honnan jön a hit? **Van**, aki *mindent* megtesz azért, hogy képessé váljunk a hitre, és mindarra, ami ebből következik. Ő a vincellér, a szőlőműves, aki Jézus Krisztus Urunk. Nem nekünk, a fügefának kell hozzá menni. Jézus jön hozzánk – most, adventkor is. Jézus nem csak alkudozik értünk, mint Ábrahám Istennel Szodomáért, amikor az igazak számát (*akiket ha Isten megtalál a bűnös városban, akkor megkegyelmez Szodomának*) először ötvenre, majd negyvenötre, majd harmincra, majd húszra és végül tízre alkudta le. A vincellér nemcsak időt kér a fügefának, hanem féltő szeretettel gondoskodik is róla. Jézus az életét adta értünk. Megváltott minket. Mindannyiunkat. Ez az életünk legjobb híre. Ez az evangélium! Jézus végig itt van velünk a Szentlélekkel, és új meg új esélyt ad nekünk arra, hogy hitre jussunk. A nekünk adott türelmi időt, a kronoszt, Jézus Urunk kegyelmi idővé, kairosszá változtatta. Még nőhet bennünk a hit! Még tart a kegyelmi idő!

Végezetül: döbbenjünk rá arra, hogy milyen kegyelmes, irgalmas Istenünk van. Igazsága és irgalma nem választható szét egymástól. Irgalma, amellyel egyszülött Fiát nekünk adta, mindig nagyobb. Ezért nem lehet pontosan megmondani a terméketlen fügefa példázatában a szereposztást sem. A szőlőtulajdonos Isten, aki rendszeresen kijárt három évig, hogy végre találjon gyümölcsöt. A vincellér, a szőlőműves Jézus Urunk. De ők ketten: nem vitatkoznak egymással. A Szentháromság e két személye egységben áll előttünk. És ez az egység irgalmas, minket minden erővel segítő egység.

A terméketlen fügefa példázatát a görnyedt asszony szombati meggyógyításának a története követi. A zsinagógai előjáró leszidja a népet, hogy szombaton jön gyógyíttatni magát. Jézus válasza: Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton? Az évek méricskélése, hogy az vajon három, egy, vagy tizennyolc év, nem a mi feladatunk. Az irgalom esztendejében vagyunk. Felismertük-e a meglátogatásunk idejét? Hálát adtunk-e az érdem nélkül kapott irgalom ereje miatt?

Az advent *nemcsak* örömteli várakozás, *hanem* a múltam, az év áttekintésére és a változásra hívó figyelmeztetés is. Ezzel kezdtem az igehirdetést. Ennek pontosan az ellenkezőjével fogom befejezni: Az advent *nemcsak* a múltam, az év áttekintésére és a változásra hívó figyelmeztetés, *hanem* örömteli várakozás is. Merthogy az advent mindkettő. Pontosan ugyanúgy egymás mellett, mint ahogyan Isten ítélete és irgalma egymás mellett áll. És az örömteli, reményteljes várakozásnak pontosan ugyanúgy nagyobbak kell lennie bennünk adventkor is, mint a figyelmeztetésnek, ahogyan Isten irgalma egy Jézusnyival nagyobb az ítéleténél.

A mi *egyetlen*, igazi gyümölcsünk a *hit*. Ezen dől el minden az életünkben. Az irgalom esztendejében vagyunk: még tart a kegyelmi idő. Még nőhet bennünk a hit! Vágyjuk, kérjük Urunktól a hitet! Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk! Megváltó Krisztusunk!

Köszönjük, hogy a tulajdonod lehetünk.

Köszönjük, hogy gondot viselsz ránk.

Köszönjük, hogy adsz nekünk újabb esélyt.

Köszönjük, hogy még tart a kegyelmi idő.

Urunk, Jézus Krisztus!

Köszönjük, hogy megjelentél e világban,

és hívsz mindannyiunkat a Veled való közösségbe.

Várunk Téged, vágyunk a Veled való együttes létre.

Kérjük Urunk, légy segítségünkre a mi hitetlenségeinkben,

adj nekünk hitet, adj nekünk ébredést! Ámen.